

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 17/05/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 76

NGƯỜI KHÔNG CHỊU KHÓ THÌ KHÔNG THỂ THÀNH CÔNG

“*Chịu khó*” chính là nhẫn nại. Người không có tâm nhẫn nại thì chắc chắn không thể thành công. Trong “***Kinh Kim Cang***” nói: “***Nhất thiết pháp đắc thành ư nhẫn***”. Trong tất cả mọi sự, mọi việc, chúng ta muốn thành tựu thì chúng ta phải nhẫn. Nếu chúng ta không chịu khó thì không thể thành công.

Từ ngàn xưa đến nay, người có thành tựu đều phải dành rất nhiều thời gian học tập, tu hành, làm việc. Thí dụ, Hòa Thượng Hải Hiền đã có 92 năm toàn tâm toàn ý niệm Phật; Hòa Thượng Tịnh Không cũng có 70 năm đề tu hành, hoằng pháp lợi sinh; Bác Hồ đã có nhiều năm bôn ba, nhiều lần gặp nguy hiểm đến tính mạng. Trong Phật pháp hay thế gian pháp, chúng ta đều cần có tâm nhẫn nại, chịu thương, chịu khó. Gần đây, người của hệ thống thường đến các trường học để khuyên các con lập chí, vậy chúng ta đã lập chí, đã kiên định với chí hướng của mình chưa?

Bà Triệu Lương Ngọc, mẹ của Tiến sĩ Trương Mao Sâm, người sau này là pháp sư Định Hoằng, đã từng nói: “*Tôi không phải là Tiến sĩ nhưng tôi sẽ là Mẹ của Tiến sĩ*”. Bà đã lập định cho mình nhất định trở thành mẹ của một Tiến sĩ. Tiến sĩ Trương Mao Sâm sau này trở thành Pháp sư Định Hoằng, Ngài tu hành rất nghiêm túc. Khi Hòa Thượng vãng sanh, Pháp sư Định Hoằng vẫn đang ở trong thất, nếu Ngài muốn tiếp tục tiếp nối sự nghiệp của Hòa Thượng thì Ngài phải nỗ lực tu hành, hoàn thiện bản thân.

Ở thế gian, nếu chúng ta không nhẫn nại thì không thể thành công trong nghề nghiệp của mình. Người xưa nói: “*Người là trượng phu ta không là trượng phu sao!*”. Người là Thánh Hiền thì chúng ta cũng có thể trở thành Thánh Hiền. Chúng ta ở vườn rau, chúng ta làm tốt công việc của mình thì chúng ta cũng đã cống hiến cho xã hội, cho chúng sanh. Chúng ta làm mọi sự, mọi việc đều có thể góp phần xây dựng xã hội tốt đẹp. Về mặt nội tâm, chúng ta phải xác quyết một con đường đó là niệm Phật cầu vãng sanh. Hòa Thượng Hải Hiền cả cuộc đời tận tâm tận lực, hy sinh phụng hiến, Ngài làm ra nhiều tấn ngữ cốc cúng dường mọi người, nhưng trong tâm Ngài chỉ có một câu “***A Di Đà Phật***”.

Hòa Thượng Tịnh Không tận tâm tận lực, bôn ba khắp nơi, Ngài “*làm mà không thấy mình làm*”. Hòa Thượng đã buông xả tất cả, Ngài đến thế gian như một lữ khách và ra đi cũng như một lữ khách, không lưu luyến thế gian. Điều này giống như chúng ta đến

ở một khách sạn, sau một thời gian, chúng ta ra đi một cách bình thản, không lưu luyến. Người xưa đã làm ra tấm gương chịu thương, chịu khó cho chúng ta.

Nếu chúng ta quán sát một cách rõ ràng thì chúng ta sẽ không để ngày tháng trôi qua một cách vô nghĩa, chúng ta sẽ làm những việc có ý nghĩa thiết thực. Hằng ngày, chúng ta phải chuyên cần một cách chánh đáng, chúng ta không chuyên cần để thỏa mãn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, ảo danh, ảo vọng. Có người hành xác dẫn đến sự khổ đau đến cùng tận, đó là vì họ tin là khi con người đạt đến khổ đau cùng cực thì sẽ đạt đến sự an vui. Đây là những người tu theo phương pháp khổ hạnh. Họ nhẫn nại, chịu khó không đúng pháp nên không có kết quả. Chúng ta nhẫn nại, chịu khó một cách “*chánh*” thì chúng ta mới chân thật có lợi ích. Trước khi làm việc gì thì chúng ta phải “*y giáo phụng hành*”, nghe lời, làm theo lời Phật, lời của những người chân thật tu hành.

Nhiều người hỏi tôi, việc này nên hiểu như thế nào, tôi bảo họ đi hỏi người đã nói ra việc đó. Chúng ta không cần phải mất thời gian trả lời những câu hỏi như vậy. Cho dù là việc nhỏ hay việc lớn, nếu chúng ta muốn thành tựu thì chúng ta phải khổ luyện. Tôi mang rất nhiều bệnh như huyết áp, tim mạch nhưng mỗi ngày tôi đều lạy Phật hằng trăm lạy. Hằng ngày, tôi rèn luyện và tăng dần tốc độ lạy. Nếu chúng ta làm một ngày, nghỉ bảy ngày thì chúng ta không thể có kết quả.

Hôm qua, có một nhóm phụ huynh đến gặp tôi, họ bày tỏ cảm xúc đối với văn hóa truyền thống. Tôi nói với mọi người, hiện tại, cây văn hóa truyền thống đã đơm hoa kết trái, mọi người chỉ cần hái trái. Giai đoạn tôi phải bôn ba khắp nơi thì không một ai biết! Khắp các tỉnh miền Bắc, tỉnh nào tôi cũng đã đến rất nhiều lần, đây chính là lòng nhẫn nại, chịu thương, chịu khó. Có những người thắc mắc, vì sao nhiều người nghe tôi nói như vậy hay tôi có xứng đáng được như vậy không, mọi người chỉ nhìn thấy thành quả mà không biết rằng tôi đã phải trả giá trong suốt mấy chục năm, họ không nhìn thấy những khó khăn, chướng ngại mà tôi đã trải qua.

Mấy chục năm trước, khi tôi lên giảng, nhiều người dò xét xem tôi đang giảng cái gì, mọi người sợ rằng tôi theo tà ma, ngoại đạo. Có đạo nói với mọi người là không cần thờ ông bà, Tổ tiên và bảo mọi người mang bát hương thả trôi sông. Một ông lão nói với tôi: “*Tôi không học đạo nhưng tôi cũng biết là làm con thì phải thờ cúng Ông Bà, Cha Mẹ*”.

Một lần khi về một vùng quê, tôi giảng về đề tài có tên là: “*Nét đẹp của ngôi đình, ngôi chùa*”. Ở mỗi ngôi làng đều có đình, chùa, đây là nét đẹp văn hóa ở miền Bắc. Đình thể hiện tinh thần hy sinh phụng hiến. Chùa là thể hiện sự chở che, đùm bọc. Tôi đã gieo duyên khắp nơi nên hiện tại khi chúng ta tổ chức Lễ tri ân, mọi người từ khắp nơi đến tham gia. Chúng ta phải nỗ lực thì mới có được thành tựu.

Khi chúng ta nỗ lực thì các năng lực của chúng ta tự được bổ sung, hoàn thiện. Chúng ta mới gặp khó khăn, cống hiến một vài năm nhưng chúng ta đã cảm thấy mình đã trải

qua rất nhiều khó khăn, cống hiến được rất nhiều. Mọi người chỉ nhìn thấy kết quả hiện tại mà không biết tôi đã có mấy mươi năm rong ruổi khắp nơi. Mọi người nghe lại những đĩa tôi giảng từ năm 2012 thì sẽ thấy lời giảng của tôi không có sự sai khác. Tôi luôn nói rằng: *“Hòa Thượng Tịnh Không nói”, “mong mọi người hy sinh phụng hiến, hiếu thảo Cha Mẹ, phụng sự sư trưởng, giữ tâm thanh tịnh, niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ”*.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải chịu khổ, người không chịu khổ, chịu khó thì không thể thành công”***. Rất nhiều người hỏi tôi, tại sao tôi được như vậy hay vì sao nhiều người nghe theo lời của tôi. Tôi nói với họ là: *“Nếu họ không làm thì tôi cũng sẽ làm!”*. Ngày trước, khi tôi ra miền Bắc chia sẻ, tôi thường đi taxi với một người, người này theo đạo thiên chúa, hiện tại anh vẫn thường gọi điện hỏi thăm tôi.

Chúng ta chịu thương, làm đúng như lý như pháp thì chúng ta mới có thành tựu. Chúng ta siêng năng nhưng chúng ta làm theo tà ma, ngoại đạo thì chúng ta không thể có thành tựu. Có những người hằng ngày hành xác, ăn đắng nuốt cay nhưng vẫn không thể có thành tựu. Tại sao họ không mang thân xác này hy sinh phụng hiến, phục vụ mọi người? Việc làm của chúng ta phải chánh thì chúng ta mới có kết quả tốt. Trong tu hành, nếu chúng ta làm không đúng pháp thì cũng giống như chúng ta trồng cây, sau đó cây bị chết nhưng chúng ta không hiểu vì sao cây chết.

Trong *“Pháp Hoa Đại Cương”* của Hòa Thượng Tuyên Hóa, tôi rất ấn tượng với câu chuyện, có một vị Thầy dẫn dắt mọi người tu hành, khi Thầy mất thì đại đệ tử đứng lên dẫn dắt mọi người tiếp tục tu hành. Khi người học trò mất, ông nhìn thấy Thầy của mình thì rất vui mừng liền gọi lớn: *“Thầy!”*. Người Thầy hỏi: *“Con đi đâu đây?”*. Người học trò nói: *“Con đến chỗ của Thầy!”*. Người Thầy liền đáp: *“Đây không phải là chỗ con nên đến. Đây là Địa ngục!”*. Người học trò vô cùng ngạc nhiên nói: *“Tại sao Thầy dạy con để con phải vào Địa ngục?”*. Người Thầy nói: *“Ta cũng không biết tại sao ta tu hành tinh tấn nhưng lại đi vào Địa ngục!”*. Chúng ta không thể mơ hồ, không rõ ràng trong mọi sự, mọi việc. Có những người tinh tấn, siêng năng nhưng là để thỏa mãn *“danh vọng lợi dưỡng”, “tự tư tự lợi”, hưởng thụ “năm dục sáu trần”*.

Hòa Thượng nói: ***“Từ xưa đến nay, các bậc đại đức thế gian hay xuất thế gian dạy học trò đều là có một nguyên tắc, đó là năm năm học nhớ. Nghĩa là khóa mục quan trọng nhất chính là phải tu nhân nhục”***. Năm năm đầu tiên các Thầy không dạy đạo lý mà để học trò làm những việc như quét nhà, nấu cơm, trồng cây. Ngày trước, khi học trò mới đến, tám tháng đầu học trò chỉ làm việc, họ không biết rằng, Thầy vẫn đang quán sát từng hành động, cử chỉ của họ, để xem họ có chịu thương, chịu khó hay không. Nếu trong cuộc sống thường ngày họ không chịu thương, chịu khó mà họ học đạo lý thì sẽ làm hại cho chính họ.

Hòa Thượng nói: ***“Trong tông môn giáo hạ, hiền giáo, mật giáo tất cả các tông phái khi Lão sư nhận học trò, trong năm năm đầu Lão sư không dạy học trò điều gì. Ngài***

Lục Tổ Huệ Năng sau khi bái Ngũ Tổ thì ở trong bếp làm việc tám tháng, Ngũ Tổ chưa từng đến thăm Ngài, Lục Tổ chưa gặp mặt Ngũ Tổ lần thứ hai. Học trò ngày nay, nếu thấy Thầy không nhìn mặt mình trong suốt tám tháng thì họ sẽ đi về. Nếu gặp hạng người này thì Lão sư cũng sẽ chấp tay nói: “Chúc bạn đi may mắn!”. Tất cả người Thầy đều phải rèn cho học trò sự nhẫn nại, chịu thương, chịu khổ”.

Trong “Ngũ Kinh” dạy thời gian đầu học Thầy, phụng sự Thầy, đây gọi là gia giáo. Ngày trước có một người tìm đến tôi xin tập dịch, tôi đưa họ bốn đĩa, họ xin tôi một bộ từ điển Phật học. Họ không liên lạc với tôi trong suốt một năm, tôi nghĩ rằng mình đã mất bộ từ điển nhưng sau đó họ gọi điện lại cho tôi thông báo về việc học tập của mình. Người xưa nói: “*Quân tử giao tình nhạt như nước*”. Giao tình của phàm phu nông nân nhưng đó là giả, là thế tình. Học trò nỗ lực học, tu thì sẽ không có thời gian nhắn tin, gọi điện, thăm hỏi. Chúng ta nỗ lực trong các phương diện chính là chúng ta đang làm lợi ích cho thế nhân. Hòa Thượng không dùng điện thoại nhiều chục năm nhưng Ngài vẫn làm được rất nhiều việc.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta hãy xét xem các bậc chân thật tu hành khi nhận học trò gần như không dạy gì, đó chính là rèn luyện tâm nhẫn nại, chịu khổ cho học trò. Chúng ta nhẫn được thì chúng ta được định. Phương tiện trước nhất của định chính là nhẫn***”. Chúng ta không nhẫn thì không có định, không có định thì không thể khai được trí tuệ, chúng ta không có trí tuệ chỉ có trí thức thì chúng ta học Phật pháp không có tác dụng. Những nhà tri thức trên thế giới không thể giải quyết được mọi vấn đề, họ vẫn khổ đau, buồn phiền, đáng sinh tử như thế nào vẫn sinh tử như thế đó. Ngày trước, có người giải thích với tôi, cum từ: “*Lưỡng túc tôn*” nghĩa là hai chân cao.

Hòa Thượng nói: “***Thời gian rèn luyện cho chúng ta tâm nhẫn nại, Lão sư tưởng chừng không dạy chúng ta nhưng họ ngày ngày đang dạy ta. Tuy rằng Lão sư không gặp mặt bạn thế nhưng bạn đừng nghĩ rằng các Thầy không quan sát bạn, họ đang quan sát bạn, ngày ngày chú ý đến bạn xem bạn làm mọi sự, mọi việc có thật lòng, thật tâm không, có đang thật dụng công hay không***”.

Hòa Thượng nói: “***Người không thể nhẫn thì không thể trở thành pháp khí, cũng như ngọc không trau dồi thì không trở thành ngọc***”. Viên ngọc khi mới khai thác có hình dáng ban đầu rất thô, sau khi người thợ thủ công gọt giũa thì viên ngọc mới sáng lấp lánh. Tôi đã có thời gian 5 năm được rèn giũa, nên hiện tại tôi có năng lực làm được rất nhiều việc. Trong thời gian 5 năm đó Sư trưởng rất khó khăn với tôi, khi đó tôi chỉ nghĩ là Thầy ác với mình và có tâm oán trách. Khi lớn lên, tôi nhận ra các Thầy dạy tôi những điều rất tuyệt vời.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta không có tâm nhẫn nại thì chúng ta không thể trở thành pháp khí, nhất định cũng không thể là nhân tài. Người chân thật có trí tuệ thì cách nhìn, cách làm, hoàn toàn không giống người thông thường***”. Người thông thường chúng ta luôn cảm tình dụng sự, vì cảm tình mà làm việc, thường khen ngợi, tán tụng,

che dấu lỗi lầm cho nhau. Chúng ta làm mà việc được tốt hay tốt hơn nữa thì đó cũng là việc đương nhiên. Chúng ta làm mà việc không tốt thì đó mới là việc không bình thường. Chúng ta làm đúng như lý, như pháp thì việc nhất định phải tốt. Người không có trí tuệ thì cảm tình dụng sự, nghe theo cảm tình mà làm việc.

Hòa Thượng nói: ***“Một vị Lão sư tốt yêu cầu học sinh phải làm như vậy. Một người Thầy thông thường thì dạy cả đời cũng không ra được một học trò. Một người Thầy có phương pháp chỉ sau ba đến năm năm thì đã dạy ra được học trò có thể làm được việc”***. Người Thầy không có phương pháp đúng thì dạy cả đời cũng không ra được một học trò.

Một lần, tôi chia sẻ về phương pháp học tập chữ Hán với một bác lớn tuổi, bác nói, Thầy của bác nói rằng, để dịch được chữ Hán thì cần khoảng thời gian là 15 năm. Tôi nói, đó là Thầy của bác đi đường vòng. Tôi hướng dẫn bác cách học rất đơn giản, đầu tiên là chúng ta học thuộc 214 bộ trong thời gian khoảng 3 tháng, sau đó, chúng ta dịch một quyển Kinh bằng cách tra từ điển từng chữ. Để dịch bộ Kinh đầu tiên chúng ta cần khoảng một năm, bộ Kinh thứ hai chúng ta cần khoảng tám tháng, bộ Kinh thứ ba chúng ta cần khoảng năm tháng, sau đó, có thể đã dịch được. Tổng thời gian để dịch được Kinh chưa tới 5 năm. Đây là cách mà các Hòa Thượng ngày trước dạy cho tôi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!